

"Ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan"

2006. July 10.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 07. 09.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Lukács írása szerinti evangélium 10. részének 17-től 20-ig terjedő verseiből:

Mikor a hetvenkét tanítvány visszatért, örömmel jelentette: „Uram, nekünk még az ördögök is engedelmeskedtek a te nevedre!” Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből. Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek. De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben.”

Kedves Testvéreim! Amikor Jézus kiküldte ezt a hetvenkét tanítványt, azért küldte, hogy járjanak előtte. Hirdessék azt, hogy el fog érkezni a Krisztus, és eljön majd a tanító középük, és legyenek készek az emberek, térjenek meg bűneikből, várják, hogy meg fog érkezni a Krisztus. Igen ám, de a hetvenkét tanítvány nem egészen úgy látta a világot, mint ahogy Jézus, és amikor csodálatos dolgok történtek az ő szavukra, amikor igenis a gonosz lelkek engedelmeskedtek nekik, amikor gyógyítani tudtak testet és lelket egyaránt, akkor nagy öröm szállta meg a szívüket, hiszen valami olyan dolgot tehettek, amire a többi ember nem volt képes. Csodálatos módon gyógyítani, emberfeletti dolgokat véghezvinni.

Nagyon emberi, mégis nagyon általános vágy volt ez akkor, és így van ez most is. Gondoljatok csak bele! Mennyivel több ember ülne ma is a templompadokba, hogyha itt vasárnapról vasárnapra látható csodák történének. Hogyha jönnének bénák, vakok ide az Úrnak asztalához, a lelkész rájuk tenné a kezét, és egészséges emberek mennének ki. Valószínűleg telve lenne a templom olyanokkal, akik meg akarnak gyógyulni. Telve lenne olyan emberekkel, akik látni akarnak valami emberfelettit, valami megmagyarázhatatlant, valami csodálatosat.

És a tanítványok is sikeresek voltak, és örültek a sikerüknek. Miért? Mert a Krisztus nevében minden csodát meg tudtak tenni.

Kedves Testvéreim! Én is elgondolkoztam azon, hogy mi volt életem első olyan élménye, amikor valamiféle módon közel kerültem a valláshoz, az egyházhoz. S rájöttem, hogy gyermekkoromban, amikor Jézus csodáit tanították nekem, az volt a kedvenc részem a Bibliából. Nem voltam egészen kicsi gyermek, hiszen igazából hittanórára én tizenhat évesen kezdtem el járni, előtte csak a Képes Bibliát olvastam, de teljesen mindegy, azok voltak a kedvenc részeim, amikor Jézus meggyógyított egy beteget, bénát, vagy visszaadta a látását valakinek, esetleg a vízen járt. Aztán belegondoltam, hogy a kedvenc filmjeim is ilyenek voltak, mint a Csillagok háborúja, amibe csodálatos képességekkel rendelkeztek a hősök, emberfeletti dolgokat tudtak csinálni, s néha nekem is eszembe jutott, hogy milyen jó lenne, hogyha úgy, mint egy-egy hős, képes lennék száraz lábbal átkelni, mondjuk a Balatonon, vagy kinyújtani a kezemet, hogy beleröppenjen a pohár, és nem kellene elsétálni érte. Hogyha – mondjuk így – csodákat tudnák tenni. Aztán persze elvezetett ez a gondolat odáig is – ami már egy kicsit gonoszkodásnak tűnik –, hogy mennyivel sikeresebb református lelkész lehetne nálam mondjuk David Copperfield, a bűvész. Aki megtenné ezeket a csodákat, vagy becsapná az embereket különböző illúziókkal, és telve lennének a padsorok, mert az emberek szeretnék látni, és szeretnék egy olyan csapathoz tartozni, ahol vannak ilyen nyilvánvaló csodák. Szeretnék úgy járni, mint ahogy ezek a tanítványok is, nyilvánvalóan emberfeletti dolgokat véghezvinni, legyőzni a Sátánt, túlélni a kígyómarást, összetaposni mezítláb a skorpiót, úgy, hogy ne legyen semmi baja, vagy éppen parázson járni, ahogy sokan csinálják. Vagy miért van az, hogy egyes szektákba – ha belegondolunk – olyan fontos a nyelveken szólás, olyan fontos az, hogy gyógyítson a vezetőjük kézzel. Ezek látványos, külső dolgok, ezektől azt hiszik, hogy különbek a többi embernél.

Így voltak ezzel a tanítványok is. És valószínűleg elég rendesen lehűtötte az ő forróságukat az, amit Jézus mond nekik, mert szinte mellékesen jegyzi meg, mindenféle külön körmondatok nélkül: „Igen, láttam a Sátánt lezuhanni a mennyből.”. Ennyi. „Láttam, győztetek, ügyesek voltatok, de ne annak örüljete, hogy látványos dolgokkal az embereket csodálatra készítettétek, hiszen nem a ti erőitek volt, hanem az enyém. Hanem annak örüljete, hogy a ti nevetek föl van jegyezve a mennyben.” Kedves Testvéreim, ez az a mondat, amire a 20-21. század embere, vagy mondhatjuk így, hogy a nagy francia forradalom óta az emberek rálegyintenek: Ugyan kérem, hol az a menny, meg mi az a fölírás, meg akármilyen. Nem, nekünk a csodára van szükségünk itt és most. Igen ám kedves Testvéreim, de gondoljunk csak egyből abba bele, ha mi itt a földi életünkbe bármilyen csodát is meg tudunk tenni nagyon jó dolog, ha tanúi vagyunk egyáltalán valami természetfeletti dolognak, az is jó dolog, és a tanítványoknak külön jó lehetett, hogy mindezek a csodák az ő kezük által, az ő szavukra mentek végbe. Szeretném én megkérdezni, hogy tehet valaki bármekkora csodát, de hogyha az élete után nem az Isten színe elé, nem a mennyeknek országába kerül, akkor mit nyert? Azt, hogy 40-50-70-80 évig, néhány évtizedig ő volt a valaki az emberek között? Mit jelent ez ahhoz képest, hogy a világ végezetéig együtt lehetünk az Istenrel! Örvendezhetünk! Vajon az a fontos, hogy mi látványosak legyünk, az a fontos, hogy minél több ember számára valami csodálatosat tudjunk mutatni, mármint ami csoda a szemének, a fülének, csodálatos esetleg látványban, hangban vagy tapintásban? Vagy inkább az, hogy hazavezessük az Isten országába? Kedves Testvéreim, ez a második, ez sokkal fontosabb. És erre akarta Jézus is megtanítani a tanítványokat, hogy: „Figyeljete, nem azért írták föl a ti neveteket, hogy képesek vagytok csodát tenni, hanem pontosan a ti mennyei polgárságotoknak a következménye az, hogy itt a földön is engedelmeskedik mindenki a ti szavatoknak. Hogy amikor az én ügyemben jártok el, akkor megnyitják nektek az összes ajtó a világon.”. S kedves Testvéreim ezzel próbálta a tanítványokat helyes világlátásra ösztönözni.

Tudjátok, miért olyan sikeres, és miért mind a mai napig az egyik legsikeresebb könyve az egész világnak Antoine de Saint-Exupéry A kis herceg című könyve? Van benne egyetlen mondat: „ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan”, ezzel a mondattal tette igazán híressé a könyvét, és ezért van az, hogy gyermek és felnőtt is egyformán, örömmel olvassa. Én, a lelkész, és tudok egészen fiatal kisgyermeket is, akik nem csak azért, mert iskolai tananyag, hanem egyébként is szeretik a könyvet.

Kedves Testvéreim mit gondoltok, mit akart Isten adni nekünk a Szentírásban? Ezt a tudást, hogy vegyük már észre, hogy a látható nagy csodákon túl ott van a láthatatlan Isten.

A tanítványok, azok nem látták azt, amit Jézus megfogalmaz, hogy: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.”, ha a tanítványok ezt látták volna, akkor úgy mennek Jézus, hogy: „Uram! Legyőztük az ördögöt!”. Nem. Ezt csak Jézus látta. Ami igazán nagy győzelem Jézus életében, annak nincs más tanúja akkor, az adott pillanatban, csak Ő maga. Ő tudja. S kedves Testvéreim, ezt kéne nekünk is megtanulni végre a saját életünkben, és erre felhívni embertársainkat is, hogy ne rohanjatok, nem az a kérdés, hogy mennyi pénzt, mennyi hatalmat, mekkora erőt sikerült összegyűjteni, nem az a kérdés, hogy az Istentől kaptok-e rá lehetőséget, hogy kézzátétellel betegeket gyógyítsatok meg. Mit mondott Pál apostol is: „Hogyha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet nincs énbennem, olyanná lettem, mint a pengő érc, zengő cimbalom. Semmi vagyok, hangszer, kész, kiüresedett.”. És az emberi élet, amely csak a hangzásra, meg csak a látványosságra megy rá, ugyan ilyen. Az igazi örömmek egyedüli forrása az, hogyha föl van írva a nevünk a mennyeknek országába. Ha tudjuk azt bizonyossággal, hogy az Isten számon tart minket, és hogy az Isten nem csak az életben, hanem az élet után is számít ránk. Márpedig kedves Testvéreim, ezt egyféleképpen lehet tudni, hogy ha kapcsolatban vagyunk az Istennel. Kapcsolatban vagyunk Isten Igéjén keresztül, imádságainkon keresztül, ha látjuk azt, hogy igenis, amikor az Isten útját járjuk, akkor meghallgatja a kérésünket, s mi tudunk hálát adni Neki. Akkor sajátmagunk is rá fogunk jönni, érezni fogjuk, hogy a nevünk fel van írva a mennyeknek országában. Hogy a mi életünk nem hiábavaló, és nem kell rettegnünk az élet utolsó pillanatától sem. Sőt, ami utána következik az is azért van, hogy az Isten haza tudjon hívni minket. Nem az evilági dolgok a nagyok, nem a látható dolgok az igazán fontosak, nem az a kérdés, hogy kit tudtunk legyőzni életünkben, hanem az a kérdés, hogy le tudtuk-e győzni önmagunkat, hogy vajon magunkat oda tudtuk-e szánni a Krisztusnak, hogy tudtunk-e Vele lelket, és hitet, és erőt, és sorsot cserélni. Mert ha igen, akkor mindegy, hogy vannak-e látható jelei, vannak-e hatalmas bizonyosságai annak, hogy mi az Istennel járunk, vagy ezt csak mi tudjuk a szívünk legmélyén. Ha mi elfogadtuk a Krisztust, ha ott van velünk a mindennapjainkban, akkor bizonyosak lehetünk benne, hogy ott lesz velünk az utolsó pillanat után is. El lehet engedni minket ebből az életből. Higgyétek el, ha hiszünk, megkönnyítjük azoknak a barátainknak, rokonainknak, szeretteinknek a dolgát, akik féltenek minket az elmúlástól. Miért? Mert tudhatják rólunk, hogy jó helyre megyünk, csupán haza. És a haza az mindig egy lépésre van tőlünk.

Mert még egy fontos dolgot a tanítványok hirdetnek azoknak az embereknek, akik közé mennek: „Mondjátok meg, hogy közel jött az Isten országa.”. Igen, kedves Testvéreim az Isten országa pontosan olyan közel van az emberekhez, amilyen közel mi vagyunk hozzájuk. Hiszen mi hordozzuk magunkban a mi mennyei állampolgárságunként az Isten országát. Bármelyik barátunkhoz és szerettünkhöz olyan közel van az Isten országa, amilyen közel mi vagyunk hozzá. És olyan erővel befolyásolja az életét, amilyen erővel mi teszünk bizonyosságot róla. És nem csodákra van szükség, nem arra, hogy látványosak legyünk, hanem, hogy sugározni tudjuk feléjük, hogy mi az igazán fontos nekünk. Nem az, hogy vajon legyőzünk-e száz csatában ezernyi ellenfelet, nem az, hogy vajon fölemelünk-e felemelhetetlen súlyokat, nem az, hogy hatalmasabbak vagy gazdagabbak tudunk-e lenni bárki másnál e világon, csupán az, hogy bizonyosságot tudunk-e tenni a saját mennyei polgárságunkról. Mert kedves Testvéreim, ezért küldte ki Jézus a hetvenkettőt, és amikor ők a világ dolgaira figyeltek, erre figyelmeztette őket. S talán pont azért kellett ennek így történnie kétezzer évvel ezelőtt, hogy mi, kései unokák tudjunk az igazán helyes dolgokra figyelni, az igazán fontos dolgokba találjuk meg a magunk örömét, a magunk vigasztalását, sőt, a magunk megváltottságát is. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk föl helyünkről, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy újra meg újra megszólítasz minket, újra meg újra tanítasz minket, s Te vezetsz minket végig az élet ösvényén. Ó Urunk add, hogy lássuk helyesen a világ dolgait, hogy tudjunk a láthatatlanokra figyelni, s tudjunk hálát adni életünk minden napján a Te atyai, szerető kegyelmedről. Mindenség Istene tekints ránk, és Te légy az, aki letöröld a gyászoló könnyeit, hiszen hozzád jöttek, Te kegyelmedbe ajánlják életüket, és hitüket. Adj nekik erőt, hogy elviseljék, ami fáj, s add a boldog újra egymásra találás reménységét nekik. Urunk, légy velük, és légy mindannyiunkkal, hogy el tudjuk viselni az élet megpróbáltatásait, s hogy tudjunk örülni az apró, gyakran mások számára láthatatlan örömeinknek is. Mindenség Ura vigyázz azokra a Testvérekre is, akik most nincsenek közöttünk, áld meg a dolgozó ember munkáját, s adj gyógyulást betegjeinknek, adj erőt, hogy elfogadják, amit az életük rámér, s bölcs belenyugvást abba bármi is legyen a Te további rendelésed. Mindenség Ura teremts békét, a mi gyakran háborgó szívünkben és lelkünkben, s erősíts minket napról napra, hogy őszinte szívvel és tiszta hittel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.